

Kiadóhivatal:

Kaposvár, Teleky-utca 9.
Ide czimezendők az
előfizetési pénzek,
hirdetések és nyilatko-
zások közlemények.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt
Félévre 2 "
Negyedévre 1 "
Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség:

Kaposvár, Teleky-utca 9.
Ide küldendő a lap
szellemi részét illető
minden közlemény.

Bérmertetlen küldeményt
nem fogadunk el.

Kéziratokat vissza
nem adunk.

SOMOGYI UJSÁG

MEGYEI- és HELYI-ÉRDEKŰ, VEGYESTARTALMU HÉTILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: szombaton

Felölös-szerkesztő ifj. Nagy Ferencz.

Előfizetési felhívás.

Lapunk október hó 1-én a harmadik negyedévébe lép, azon alkalmából, kifolyólag felhívjuk az igen tisztelt olvasó közönséget, lapunknak ezennel is leendő szellemi és anyagi támogatására, mint arról az igen tisztelt olvasó közönség meggyőződhetett, lapunk kitűzött programjának megfelelt, — nem állott az sem egyes kikkel, sem pedig magánosok szolgálataiban, hanem mindenkor az igazsághoz híven hozta és ismertetette az egyes eseményeket.

A közönség és a közjó érdekében kifejezett munkásságot támogattuk és támogatni fogjuk a jövőben is, mely czélunkban ösztönöz és munkára serkent azon körülmény, hogy a nagyközönség lapunkat, mely még nincs egy éve, hogy fennáll — bizalmára méltatja, mit legjobban igazol az előfizetőknek naponkénti szaporodása.

Midőn a lap előfizetési díját oly esakély összegben állapítottuk meg, már akkor azon elv vezérelt bennünket, hogy az előfizetési ár olcsósága lehetővé teszi lapunknak minél szélesebb körben leendő megjelenését, s az olvasóközönség számának szaporodásával emelkedni fog a befolyás is, melyet a lap mindenkor pártatlanul igyekszik gyakorolni a közügyekre.

Eppen azért felkérjük lapunk igen tisztelt olvasóközönségét, legyen szíves a lap érdekeit felkarolva azt ismerősei körében ajánlani, s rajta lenni, hogy a lap minél szélesebb körben elterjedve fent említett czéljának annál inkább megfelelhessen.

Megjegyezzük még azt, hogy a hirdetéseket lelkiismeretes pontossággal, s a lehető legolcsóbb ár mellett tesszük közzé, miért is e téren is kérjük a nagyközönség pártfogását.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt
Fél 2 "
Negyed 1 " 50
Néptanítók egész évre 3 frtért fizethetnek elő.

A „SOMOGYI UJSÁG” kiadóhivatala.

Az adófizetés és helyzetünk.

Bizonyára elvonultak már Somogyvármegye felett évtizedek, hogy a helyzet nem volt olyan nehéz, mint most.

A mult évek sem voltak a legjobbak, tehát a földnépe ezen évekről sem takaríthatott magának meg semmit arra, hogyha megjönnek a szűknapok, legyen neki miféle elővenni.

A mult években is szükség uralkodott, de nem olyan mint most, a mult években, azon munkás és azon polgár, ki nem volt nagy családdal, ki tudta huzni egyik arakástól a másikig, hogy nem kellett neki vett gabonára szorulni, s vagy nem kellett neki — a polgároknak minden rosszat magával vivő hitelt igénybe venni.

De már azon egyén, kinek nagyobb volt családja, vagy nem volt olyan jó termése, mint a másiknak, az megszorult.

A mult évben ezen szorult helyzet nem vette fel az inség jelleget, mert az nem volt általános, s akinél előfordult is, csak ujév után, vagy a tavasz vége felé jelentkezvén, rövid ideig tartott, s az egyes családok egy kis hitellel és egy kis nélkülözéssel csak kihúzták az új aratásig.

Az idén azonban nem úgy van, a nagy szárazság végett már a termés sem volt olyan, mint más években, sőt az ország egyes vidékein valóságos aszály uralkodott, minek következtében ott hol volt is némi termés az csekély volt, másfelé meg alig termelt meg a vetőmag.

Tehát az idén általános lesz a megszorultság, csak hogy míg az más években tavasz felé mutatkozott ez idén az már most észlelhető, s bizonyosan nagyon sok olyan vidék leendő, hol a karácsonyi ünnepek már nem boldog családi kört fog találni, hanem a legnagyobb nélkülözést, a legnagyobb inséget.

A rossz termésnél még jobban sújtja a gazdaközönséget a rossz ár, mint nagy részben előidéző szerencsétlen gazdasági politikája és elhibázott szerződésai a kormánynak.

A helyzetnek ilyenén való tarthatatlan voltát már több törvényhatóság beállta és tett is lépéseket az iránt, hogy a gazdálkodással foglalkozó egyének mostani, kínzó viszonyok között a adózat, végett ne zavartassanak

Csongrádmegye törvényhatósága után intézte a kérvényt pénzügyminiszterhez, melyben feltáratván a gazdaközönségnek jelenlegi helyzete javaslatba hozzák, hogy a jövő aratásig a megye területén függeszték fel az adóknak és egyéb kincstári követeléseknek kényszer eszközök útján való behajtását.

Nem tudjuk azt, hogy ezen ügy jelenleg minő stádiumban van, de tekintettel arra, minő lasusággal mozognálunk minden hivatalos apparatus — melyek kivétel nélkül — óriási papir fogyasztásra, szám és kimutatás gyártásra, — nem pedig a nagyközönség ügyének gyors és szabatos elintézésére van berendezve, azt hisszük, hogy mostanában az ügy el sem lesz intézve.

Pedig gazdáink az egész ország területéről folyamodhatnának — nemcsak ily adófizetési halasztásért, hanem feltétlenül joguk volna adó elengedések iránt is követeléseket támasztani, s ha a ministeriumban hajlandók megőzgasdaságunk jelenlegi helyzetét felismerni, úgy okvetlenül igyekezniök kell azon csapásokat, melyekkel gazdáink a jelenlegi kétségbeesett helyzetbe sodortattak megszüntetni és a helyzetet javítani.

Kötelessége mindazon lépéseket megtenni, melyek a mostoha termés által sújtott gazdáknak viszonyait enyhítheti annyival inkább, mert — az ép oly csapásként reánk nehezkedő rossz árakat — nagy részben annak köszönhetjük, mert a magyar gazdaközönség érdekei illetékes helyen soha sem lett kellőképpen méltányolva, s azt folyton csak présbe tett holminak tekintették, melyet mindenki igyekezett kisajtolni, de megvédeni soha senki.

Nem tudom Somogyvármegyében szerzett e már magának valaki némi tájékozottságot e tekintetben jó volna ha azok az egyének, kiknek hivatásuk foglalkozni a közügyekkel utána néznének ennek s meggyőződnenek arról, hogy a termelők kilencz-tized részének karácsonyra már kenyérök sem lesz, nem hogy eladó gabnájuk legyen, mivel adókat fizessék.

S kinek hatalmukban áll tegyenek lépéseket a gazdaközönség érdekében, mert hisz az még sem lehet, hogy bár mindenki tudja és érzi a tarthatatlan viszonyok visszaható ere-

jét, mégis a törvényhatóságok tétlenül nézik a gazdaközönség leverő helyzetét, s azt, hogy az adóprás működik kiméletet nem ismerő szigorral.

Nem jut eszébe senkinek, hogy lehetnek és vannak módok, melyeknek igénybevételével a csapást elviselhetőbbé lehet tenni, s azon a gazdán, ki keservesen nyög a közadók elviselhetetlen terhe alatt lehet némileg segíteni.

Itt volna az ideje, ha a mi törvényhatóságunk is követné Csongrád-vármegye példáját s az októberi gyűlés alkalmával tekintettel a rossz termésre s a még rosszabb árakra adóelengedést, vagy legalább is adófizetési halasztást eszközölne ki, ne hogy ezt akkor keljen megkérni, mikor már az egyes adófizetőnek legszükségesebb ingóságait árverezik.

Ha más haszna nem is lesz a megyei kérvényeknek — meg lesz azt hogy legalább láthatják oda fenn azt milyen örvénybe sodorta a magyar gazdaközönséget azon tapintatlan eljárás, melyel ügyei vezetettek.

Az állandó választmány f. hó 18-án Tallián Gyula főispán elnökölte alatt. — A központi választmány pedig e. hó 19-én, Maár Gyula alispán elnökölte alatt tartotta ülését.

Az állandó választmány az október 8-án tartandó megyegyűlés tárgysorozatát, az eddig beérkezett ügydarabokból megállapította.

A Kaposvár-fonyódi vasut.

A Kaposvár-fonyódi vasut kiépítésének ügyében f. hó 20-án a megyeház nagytermében népes értekezlet volt.

Az értekezleten Jankovich Bésan Gyula elnökolt, s annak tárgya a költségtervek előterjesztése, a törzsrészsvények

és a minoritásoknak kellő arányban leendő jegyzése volt.

A költségek mintegy 1.800.000 forintba lettek megállapítva, s törzsrészsvényekben és minoritásokban, valamint a vármegye és az államkincstár részéről adandó összegekből — az eddigi jegyzések szerint — befog folyni mintegy 850.000 forint, úgy még vagy 150.000 forint volna össze hozandó.

Ez összegnek még leendő aláírására lett felszólítva az érdekeltek közönség, azt azonban, hogy ezen összeget még sikerüljön össze hozni nem hisszük.

Ugyanis tervbe vétetett Kaposvár városa is, hogy a jegyzet 10.000 forint 30.000 fortra fogja kiegészíteni, — azonban mint befolyásos kaposvári egyénekől értesülünk erről szó sem lehet, mert a város még a már megszavazott 10.000 forintot s okolja, nem hogy még többet hajlando volna áldozni, okul hozzák fel azt, — hogy a vasut bár a város népességére befolyással van, mégis tényleges haszonnal a városra nincs, mert adófizetés alapján nem emeli a város jövedelmét oly mértékben, minő arányban a nagyobb és költségesebb városi adminisztráció, a város terheit növeli.

Ebben az illető város atyáknak valami kis igazuk lehet, de ezen elv mégsem helyeselhető, mert a város fejlődése érdekében kell áldozatot hozni, s ezt kihozza meg, ha maguk a városiak nem akarják.

A szűkkeblűség példája képen előttünk állhat a szomszéd szabad kir. város Pécs.

Ott s a város midőn a budapesti vonalat építették nem akartván meghozni a szükséges áldozatokat, a vasuti vonalat levitték Szt-Lőrincz felé, s Pécs városa most látja és veszi észre mit vesztett, midőn a vasutat Szt-Lőrinczről építik tovább Slavonia felé.

Most látják minő torlasz Pécs haladásában Szt-Lőrincz, s hogyan ki lesz tolvaj a kereskedelem irányából azon város, mely ezelőtt pár évtizeddel a dunántulnak egyik fővárosa volt.

A példából okulhat Kaposvár is, s bár ha a közügyeket erején felül a város nem hajlando támogatni, azt még áldozatok árán is — elősegíteni okvetlenül kötelessége neki.

atyám is ott lakott, ki nagy dobos volt az ezereid bandában, de ki már 4—5 évvel születéseim előtt elköltözött bandájával Cseh országba de azóta . . . tessék ide beszélni, szól a vasuti szolga s az ajtót betéve távozik.

Pukkancs ismét maga maradt, mi fölött bosszankodva így tűnődik, furesa! élet történetem iránt senki sem érdeklődik, mindenkinek fontos és sürgős dolga van, — na de mindegy-magam vagyok legalább ruhámat mely a végett szerencsétlen lámpa duce végett kissé tán rendetlen össze igazíthatom, utasunk a tükrök előtt helyre huzza zöld mellényét és sárga kabátját, végig nézi magát s ezt mondogatja, a szabó remekelt, olyan vagyok mintegy disz pinty, pedig az drága és szép madár.

Ezen beszélgetésében megzavarja egy új utas jötte ki a váró terembe lép s az ajtóval szemben leül, az idegen igen komoly s mindig az ajtóvara néz mintha várna valakit, Pukkancs uti társát, kötelességének tartja — míg a vonat jön mulattatni őt, oda megy és bemutatja magát, én Pukkancs Szaniszló tőke pénzes. magánzó — szálló birtokos és 3 dalárdának tagja vagyok Miskolcra, — az idegen rá néz de nem szól, — Kassára utazom hol 1821 jun. 6-án tehát most 40 éve születtem folytatja Pukkancs, hol anyám is lakott, igaz, hogy atyám már 4 évvel előbb onnan mint nagy-dobos

HIREK.

— **Jegyzői hivatal vizsgálat.** Maár Gyula alispán folytatja a jegyzői hivatalok vizsgálatát, — mult szerdán a marczali-i járásba utazott, Madarász Andor főszámvévő kíséretében.

— **A kaposvári czukorgyárban** szeptember 17-én reggel 4 órakor kezdették meg a munkát, mely körülbelül 3 hóig tart. Ez idő alatt a gyár képes lesz az összes répa készletét feldolgozni, melyből naponként 4000—6000 m. mázsát dolgoznak fel.

— **Ellenőrzési szemle f. é. október hó 1-én** reggel 8 órakor fog Kaposvároitt a városház termében megtartani mely határidőben mindazon tartalékos, póttartalékos és tartósan szabadságolt honvéd gyalog és huszár, valamint a cs. és kir. hűzös hadseregől áthelyezett 1882. és 1883. évfolyambeli tartalékosok, akár a saját vagy pedig más ezred állományba tartoznak; végre a cs. és kir. Landwehrhez tartozó legénység, annál bizonyossággal megjelenjenek, mert ellenesetben a Pécsen f. évi november 10-én tartandó utószemlére saját költségükön tartoznak megjelenni. Kaposvár, 1894. évi szeptember 12-én. Sury Ferencz, városi tanácsos. Kalona ügyi előadó.

— **Cserti Mihály** nemesdéli községi jegyzőt a közigazgatási bizottság legutóbbi gyűlése alkalmával eddig viselt hivatalának elvesztéséről ítélte.

— **Tréder Elek** ipartársulati vendég-lős helyiségét elegáns kávéházzá alakította át, melyet e hó 16-án nyitott meg.

— **Vásár áthelyezés.** A kereskedelemügyi miniszter f. évi szeptember hó 17-én 66904. sz. a. kelt leiratával megengedte, hogy Kaposméről községben a folyó évi október hó 1-ére eső országos-vásár ez évben kivételesen október hó 3-án tartassék meg.

— **Színházi hírek.** A hideg esték, beköszöntöttek s Kaposvár város közönsége, mely Somogyi Károly színtársulatát nagyon is melegen pártolta, most már nem nagy kedvvel megy fagyoskodni a színházba, — mert a nagy műpártolásnak legalább is egy jó nátha a következménye. Ugy halljuk tehát, hogy Somogyi Károly követi a vándormadarak példáját, s nem sokára elköltözik innen melegebb tájra,

A „SOMOGYI ÚJSÁG” TÁRCZÁJA.

Füstbe ment kéjutazás.

Casinói felolvasás Franciscustól.

Az ur vagy részeg, vagy bolond, hogy meri így döngetni a pénztár ablakot, ha rögtön el nem takarodik innen, rendőrt hivatok és bekísértetem, ezzel a vadmaeska képű hivatalnok becsapja a pénztár ablakot és távozik.

Pukkancs ur szinte el sompolyog onnan s így tanakodik magában, mondhatom szép vendég szeretett, 9-szer lekéssem 10-szer beakarnak csukadni, már látom le kell mondanom kéj utazásomról, — vajlon minden kéj-utazóval így bának? talán ez vele jár s akar ismét hazamenni, — azonban észre vévén őt egy vasuti szolga, kinek már a többi alkalommal feltűnt a kis termetű de nagy beszédű uri ember s hozzá menve megkérdezi őt, ugyebár úram ön Kassára óhajtatni?

A kis fecsegő megőrül a megszállításnak és rögtön felveszi a beszéd fonálát, — igen kérem mert ezelőtt 41 évvel anyám ott tartózkodott s atyám . . . kérem uram én nem érek rá kegyedet megballgatni, de 1/2 óra mulva a vonat itt lesz, tessék utánam jönni a váró terembe szól a szolga, — de Pukkancs nem jön ki sodrából és tovább folytatja, — igen

eltávozott, de én azért miután nevemet s azt hiszem zené tehetségemet is tőle nyertem reá igen büszke . . .

A váró terembe vadmaeska képű kis hivatalnok ront be ezen szavakkal, — ha az ur utazni akar úgy menjen, már 3-szor esengettünk, Pukkancs kapkolódik, leteszi zsebkendőjét és felkapja esernyőjét, majd felkapja zsebkendőjét de most meg kalapját hagyja el, vissza fut-de most meg esernyő nélkül megy a vonatához, vissza akar újra menni de a mérges vasuti galléron ragadja és rá mordul, hol akar utazni — mutassa jegyét, Pukkancs meg van rémülve, remegve tekint a kis szőrös képű emberre s így szól, — én kérem vasuton akarok utazni s egy jegyem van ugyan de azt nem mutathatom.

Nem azt kérdem én pattog a kis vasutas, veit e menet jegyet s melyik osztályra, — azt nem tudom, hogy kell jegyet venni, mert még soha sem utaztam vasuton volt a reszkető válasz, — felhíjjen már-melyik osztályba utazik I. II. III. egyik olcsóbb másik drágább, mindegyik Kassára visz? kérdi Pukkancs, — Igen — úgy a legolcsóbb helyen utazom, na jó — ezzel a mérges vasuti jobban be löki mind tolja Pukkancsot ki még mindig kapkolódik, előveszi piros kockás zsebkendőjét megörli homlokát s a kis vasuti tisztnek nyomja markába a helyett hogy zsebébe tenné s egyre esernyőjét s az

tél szállásra. Nem ugyan idegen hazába, tul a tengeren, hanem csak Szegedre. Mert Somogyi Károly, a kiről pár év előtt meg ezt olvastuk a színpadokon: a győri-, soproni-, pécsi-, balatonfüredi- és kaposvári színházak igazgatója, általános rendező, hős szerelmes és jellemszínész, stb. stb. könnyen válogathat a helyben, hogy hova menjen, — pláne most már a szegedi színházat is birtokába vette. Tőlünk tehát megy Szegedre. Ujra szerződötti társulatához Lévy Lórikát és Kalmár Piroskát, ezt a két kiváló művésznőt, a kiket a tisztelt színgazgató ur Kaposvárra jövételekor szabadságot szokott. Persze, a jó kaposi publikum nélkülök is biztosítva van! Valóban a számítás nem rossz! — Most elköltözés előtt, még néhány jutalomjátékot fog adni az igazgató ur. — Ez is nagyszerű, — most már nem igen óhajtanék én bundában ülni, színházban lenni, tehát legjobb most jutalomjátékot adni. Szakács Andor jó színész, mégis kevesen voltak jutalomjátékán. Hát a következő jutalmazandóknak nem tudjuk hoz-e valamit a konyhára. Ugy halljuk még a következők számíthatnak jutalomjátékra: Bognár János, Kovács Mariska, Juhász János, Göbölös Vilma és Kükemeyez Gizella. Ezzel aztán az ideai színházi előadásoknak vége lesz s az igazgató ur társulatával bucsut vesz a kaposvári művészet pártoló közönségtől s elköltözik tőlünk, magával vevő még az életes német matrónát is, kit Szegeden szintén jegyzedőnek fog alkalmazni.

— A kegyes tanítórend főnöke áttutázólag érintette Orczi községet is, hol a rend újabban szerzett birtokát szemlélte meg. Kisérteben jöttek Bertalan A. mernyei jószágkormányzó, dr. Vámos S. titkár s a gazdasági tisztek közül számosan. A község ünnepélyes fogadást készített számára, melynél az egyházi és községi képviselők s a nép közül számosan jelen voltak. A ref. lelkész fogadta s üdvözölte a rend főnököt azon alkalommal, hogy először jött a község lakosai közé. Beszédjére a rendfőnök válaszolt, meglepő szívesen s hazafias hangon. A szíves hang, a barátságos indulat mellett szól a beszéd bevezető részei: „Eltem legszebb napjai közé iktatom a máit, midőn alkalmam nyílt látni s megismereni hazafias

gondolodásáról, vallásosságról s munkaszeretetéről már előnyösen ismert népet; a mellyel a mai naptól fogva immár szorosabb viszonyba is sikerült lépni.“ Beszédjében kérte is őket, hogy csak továbbra is megmaradjanak a már ismert ösvényeken, különösen az istenfélelem, hazaszeretet és munkásság mellett, melyből önként foly a jó erkölcs és szorgalom égi gyümölcse a munkás kéz által esszetakarított: Isten áldás! Beszédje után kisértevel együtt meglátogatta a ref. lelkészt, hol fogadta a tisztelt küldötteket. Az egyházi küldöttséget Németh István gondnok; a községeit Baksa István bíró vezette. A küldöttség vezetőit és tagjait egyenként is megszólította, s lehet mondani, hogy az első benyomás úgy a rend főnök, mint a népre nézve a legkedvesebb, a legkellemesebb volt.

— Agyonnyomta a föld. Czentgráf Aladár szentgálaskéri asztalos segédét folyó hó 3-án délután, az őrsi pusztai határban levő homoktelepen homokvájás közben a lezuhanó földtömeg alátemette, honnan még élve kiásták, de a fején kapott erős zúzódás miatt, két órai kioldás után meghalt.

Tekintetes Szerkesztőség!

A Püspöki Grácián, volt napidijas által ellenem, mint hivatali főnöke ellen a nm. m. kir. pénzügyminiszteriumhoz, még múlt hó 3-án beadott s e magas hatóság által, a megfelelő hivatalos eljárás után, a kezeim közt levő okmány szerint alaptalannak ítélt följelentésből kifolyólag, a múlt napokban több fővárosi és vidéki lapban ellenem megjelent becsületsértő közleményekkel szemben, most, midőn e hírlapi támadásokat illetőleg is, mint hivatalnok, felettes hatóságom, a nm. ministerium részéről teljes elégtelt nyertem, sietek tudomására hozni, hogy mint magán ember, rágalmazás és becsületsértés ezimén, a becsületemben gázoló hírlapi hírlélek kezdeményezője, a „Magyar Estilap“ ezimű lap ellen a sajtóbírói eljárást megindítva az eljárából a szükséges lépéseket megtettem.

Kérem szíveskedjék e nyilatkozatomat becses lapjában közzé tenni.

Tisztelettel kérem egyszersmind mindazon lapok szerkesztőségét, melyek a rámvonatkozó s fentemlített közleményt át-

vették, hogy e nyilatkozatomat is közöljék szíveskedjenek.

Pécsen, 1894. szeptember hó 13.

Szász Gyula,

ministeri titkár, a pécsi m. kir. VI. kataszteri helyszínelési felügyelő-ség vezetője.

— Sikkasztással vádolt ministeri titkár.

A következő nyilatkozat közlésére kértek fel bennünket:

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Az utóbbi napokban egy helybeli lap nyomán majdnem valamennyi fővárosi napilap kiadott egy közleményt, amely a pécsi kataszteri felügyelőt, Szász Gyula miniszteri titkárt, Püspöky Grácián följelentése alapján több rendbeli sikkasztás, — hivatalos hatalommal való visszaélés, — az államkincstár nagymérvű megkárosításával stb. vádolja, s amely szerint a nevezett tisztviselő ellen mindezek miatt a pénzügyminiszter a fegyelmi vizsgálatot rendelte volna el. E hírlapi közleménnyel szemben, minthogy általok egy, a pénzügyminiszterium kötelekéhez tartozó tisztviselő, becsületében is meg van támadva: tisztelettel felkérem a tisztelt szerkesztő urat, hogy jelen helyreigazító soraimat közzéteni szíveskedjék. Püspöky Grácián, a ki a pécsi kataszteri helyszínelési felügyelőségénél, mint napidijas volt alkalmazva, volt főnöke, Szász Gyula ellen több rendbeli szabálytalanság s az államkincstár megkárosítása miatt följelentést tett. E följelentés következtében az előnyomozás megtartatott s annak eredményeként megállapított, hogy Szász Gyula annyiban, amennyiben a napidijasok részére utalványozott összegnél elért megtakarítást ugyancsak a napidijasok megjutalmazására fordította, az előírt szabályoknak nem felelt meg, amiért is szolgálati uton a szabálynak megfelelő eljárásra utasított. Minthogy azonban ezen eljárásban segész hivatalos működésében, a megejtett nyomozás szerint semmiféle oly dolgot nem követett el, ami a fegyelmi vizsgálatnak alapjául szolgálhatott volna: ellene fegyelmi eljárás nem is lett elrendelve. Eppen így nélkülöz minden alapot a közlemény azon része, hogy Szász Gyula hivatalos minőségében sikkasztást követett el, hiszen a kataszteri helyszínelési felügyelőségek a közforgalomban értéket

előkelő urat emlegeti ki részben meghaligatta őt és nem volt sürgős dolog ő lekésik megmondogatja Pukkanes a aggódva tekintget vissza felé.

Legyen nyugodtan ő nem utazik, ő egy penziruált tűzér, ki oly süket hogy már az ágyu dörgést sem hallotta reggeltől estig itt ül és nézi az utasokat.

Halva ezt kis utasunk így gondolkodik magában, ez mégis különös, — egy emberre akadtam ki meg hallgatta volna végre élet történetemet s az is süket, na de majd uti társaimnak elmondom Kassáig őt bizonyosan érdekel fogják meghallgatni, — ezzel egyet lép a conpeban hogy helyet keressen magának — mely alkalommal egy mélyen alvó, nagy terjedelmű és rezes orru kofának, ki gyümölcs vásárlás végett ment a vidékre s kinek most államásnak és kedély hangulatának megfelelőleg igen haragos a mai lehetnek, a lábára taposvány egyszersmind meg is löki, — az álmából felriadva-öklét felemeli és hatalmas basszus hangjén felkiált, ki mer ide jönni — én s már alkuban vagyok a körtékre, — Pukkanes megremül s valamint hebegve hátrál mi közben egy színte szundikáló részeg késes tótnek fejéről levervén kalapját annak majdnem ölébe ül, a tót éktelen káromlások közt Pukkanes ur lábait ide oda lökdösve s gyilkos tekinteteket vettve reá igyekszik össze tiport nagy kalapját felemelni.

Pukkanes ur az ijedségtől önkívületben van s már érzi mellében a kést mely rögtön belé fognak döfölni, midőn kívülről hangzik a „Mehet“ s a vonat sekessen megindul, az egyensúlyt már ugys felig meddig elvesztett Pukkanesunk az indulás folytán azt teljesen elvesztí és testének eg sz súlyával neki esik a coupe ajtajának, mely nem levén jól bezárva enged a nagy nyomásnak s utasnak, mint egy felöltözött, hordó hengeredik le a lépcsőkön a sinek mellé.

A vasut elrobog s Pukkanes rémuléteben azt gondolva hogy úgy dobott ki, — merénylet, erőszak, kéj utazás, vasuti szerencsétlenséget össze-vissza kiabálva a földön ide s tova hempereg.

A nagy jajveszékakésre ujra előfut a vad macska képű kis vasutas, oda rohan kis utasunkhoz, kiről azt hitte hogy a vonat össze zúzza s ijedve kérdi mi történt, de az tótot, körtét, kalapot, kést össze-vissza hadarva csak tovább jajgatott a kis vasuton látva hogy az utasnak semmi baja sincs, — felszólítja — kelne fel, — de Pukkanes-mindjárt meghalok ez aztán szép kéjtutazás stbi felkiáltások közt tovább jajveszékél s a földön hol ide hol oda gurul.

De már erre a mérges vasutas is hahotázni kezd odahit 3 szolgát s Pukanest feltámasztatják, ő egyre azt kiabálja, nem engedem magamat elevenen eltemetni, várjanak míg meghalok s oróval ujra le

akar feküdni, azonban látva a kis vasutas nevető arcát kezd magához térni s megkérdi tőle hogy nem e törött el keze vagy lába, — nem uram, volt a megnyugtató válasz, de az orra akkora lett mint egy jó nagy uborka, nem tessz semit mond Pukkanes vigasztalódva, az uborkát ugys szeretem — most legalább folyton rá fogok gondolni, hanem kéjtutazásom füstbe ment s kellemes emlékeim örökké elvannak temetve, mert tetszik tudni ezelőtt 41 évvel.

Kérem uram nekem sürgős dolgom van szakítja őt féibe a kisvasutas, de hogy kéjtutazási története ne legyen örökké eltemetve, ha megengedi azt leirom s a esütörtöki Casinó estélyen felolvasom.

Mire Pukkanes ur areza teljesen kiderülvén magát meghajtva úgy válaszol öröklök rajta ha személyemet úgy megtisztelik, hogy azt megörökíteni szándékoznak, mert atyám is ki nagy-dobos volt... tovább is mondaná de a kis vasutas már eltávozott.

Pukkanes is össze eziholdodik s balag haza felé megfordulván, hogy többet soha sem megy kéjtutazásra, de ha rá gondol hogy ő felolvasás tárgya lesz, oly büszkén lépeget s areza oly ön elégtül mintha már Kassáról jönné vissza felé, de mindig azt mondogatja magában, — csak azt bánom hogy élet-történetemet nem tudtam senkinek elmondani.

nem képviselő kataszteri munkálatokon és nyomtatványokon kívül semminemű pénzt vagy értéket nem kezelnek. Ez az egész száraz tényálladék.

Különben Szász Gyula kataszteri felügyelő, a sajtóbírósa előtt fog magának elégtételt szerezni.

Budapest, 1894. szeptember 12.

Kiváló tisztelettel

Vértessy Ferenc,

miniszteri osztálytanácsos, a pénzügyminiszteri elnöki osztály vezetője.

— **Rendőrök és munkások harca.** Valóságos csata volt f. hó 8-án este egy esemő munkás és rendőr között az újpesti váci-ut 23. sz. a. levő vendéglőnél. A harc abból keletkezett, hogy Barabás Bertalan 555. sz. rendőr leakarta tartóztatni Raplovsky Flóris napszámot, aki részeg fejével nagy botrányt csinált a koresmában. Ott volt vagy száz munkás ember, akik természetesen Raplovskyknak fogták pártját s kiragadták a rendőr kezétől. A rendőr segítségért ment s három társával tért vissza a koresmához. A rendőröket a munkások azonban már botokkal és kődobálással fogadták. A rendőrök karddal estek nekik, de nem bírtak velük, hanem csak akkor, mikor újabb hat rendőr érkezett segítségükre, amikor azután szétverték a tömeget s Raplovskyval együtt többet letartóztattak. A csatában természetesen mindkét részből többen megsérültek, de erősebben csak Dénes Sándor 76. sz. rendőr, kit karján sebesítettek meg.

— **Családi dráma** ezimmet jelent meg a f. é. 15. diki lapunkban egy újdonsági közlemény, mely D. ur viszonyait foglalkozik. Ezen közlemény folytán megjelent szerkesztőségünkben Dóri Lajos volt főhadnagy s azon kijelentést tette, hogy amennyiben a kérdéses hír reá vonatkoznék azt mint tévesztet a következőképpen kéri recificalni. Ő a hadsereg kötelékéből a saját kérelmére rokkantsága végett boesajtatott el, s ezt a m. kir. honvédelmi miniszterium egy kiadványával igazolja, melyben neki mint rokkant volt tisztnak bizonyos összegű nyugdíj is biztosítottatik. Továbbá kijelenti, hogy neki ipával vagy bármely családtagjával soha semminemű conflictusa nem volt, igaz ugyan hogy ő a mult héten egy Deues nevű embert az utcán megbotozott, de az semminemű összeköttetésben vele nincs, az a legalsóbb néposztályhoz tartozván, vele ily összköttetésben nem is lehet. Az illető egyént tehát nem is családi viszályok végett bántalmazta, hanem azért, mert az őtet már hosszabb idő óta következetesen üldözi bosszantásaival. Ő már a városi kapitányságnál tett ellene e végett feljelentést, s ott az megis dogáltatott, a járásbírósnál becsületsértésért tett ellene feljelentést, ott az megbüntettetett, azonban ez mind nem használt. Deues őt nem szünt meg folytonosan minden kigondolható módon sérteni, végre a mult héten haragja felobanván egyily alkalommal az utcán őt megbotozta, s amennyiben a hatóság őt a folytonos bántalmazástól meg nem menti és Deues azt tovább is megfngja fenytiteni. Az ő ügye így álván kéri azt ezen alakb n közzé tenni. *)

— **Ismét tűzvész.** Sárdon f. hó 20-án délben tűz ütött ki, mely dacára annak hogy a szomszéd falvakból is csakhamar megjelentek és segítkezték az emberek az oltásnál, mégis 11 lakóházat és segítkezték az emberek az oltásnál, mégis 11 lakóházat és számos mellék épületet hamvasztott el, szerföltött megnehezítés

az oltást a roppant szárazság és a vízhiány, mert sok helyen még a kutban nincs víz sőt nagyrészt oda veszett a padlásra fölfordított gabona is. A szerencsétlen károsultak nagyrésztének még betevő fatalja sínese.

— **A Nemzeti Ujság** rövid fennállása dacára máris a legterjedtebb lapok egyike. Nem esuda. A legőszintébb hangon beszélő lap ma a Nemzeti Ujság, mely csürést-esavarást nem tűrő ellenzéki irányával hamar megszerezte a publikum rokonszenvét. Nagy része van ebben a sikerben annak a körülménynek is, hogy a Nemzeti Ujság, melynek élén Günther Antal felelős szerkesztő s Szeredai Leó helyettes szerkesztő állanak, nagy gond- dal és figyelemmel, igen élvezetesen van szerkesztve úgy, hogy nincs lap mely előkelőbb irodalmi nivaun állana mint a Nemzeti Ujság, vezércikkiről közt országos nevű emberek vannak, köztük gróf Apponyi Albert, Horánszky Nándor, Hoek János, Boglár Ferenc, dr. Sággy Gyula, Deésy Zoltán, gróf Zichy Jenő stb. Tárzarovata is mindig változatos; legkidálóbb íróink dolgoznak be, köztük Benédek Elek, Tóth Béla, Bede Jób, Gulliver, gróf Bethlen Miklós stb. szóval a Nemzeti Ujság minden tekintetben kiérdemelte a közönség rokonszenvét. Hetenkint egyszer a Nemzet Ujság külön dívat-mellékletet ad, azonkívül adja a „gyermekszobában“ című rovatot. Regényei mindig érdekfeszítők, vonzóak. Az október 1-i új negyedév alkalmából nem lehet más lapot jobban ajánlani, mint a Nemzeti Ujságot.

CSARNOK

Soha!

(Rajz)

— „Sors, életemnek haragos dajkája, Te vagy ki sajkám úgy hányod vöted, Ki rám zavartad fergeteg módjára, A csend riasztó szemvédelvényeket.“

Petőfi.

— Minek sírsz Mari? . . . Lásd én nem tehetek róla, ha minden pillanatban felébred bennem a multak szomorú emléke s vele együtt a gyanú En neked többé nem tudok hinni!

— Nem tudsz hinni, mert nem akarsz mert nem szeretsz, mindenféle nyomorult ürügyeket keressz, hogy velem szakithas!

— Ugy van Mari! Nem tagadom, én szabadulni akarok tőled. Mi egymásé a történetek után úgy sem lehetünk . . .

— Oh! ha te

— Ne szakíts félbe! . . . Tudom, mit akarsz mondani. Ismerem én a női szív mind ama keserű panasztát, mely most, mint a viharzó tenger vészes áradata özönlök szivedből ajkaidra.

Te most áldozatnak tekinted magadat, ki a szülői kényszernek engedve — gondatlanság ifjuságát, — ezt a többé vissza nem jövő üdvöztelt virágos tavaszt, — szépségét, lepke létének himporát egy „nyomorult“ lábaihoz dobta, ki a helyet, hogy a már-már gyorsan közeledő élet alkonyán, gyöngéd szerelemmel környezze — mint megunt tárgyat eldobott magától.

Oh! az ősz nem csak virágokat hervaszt, hanem sokszor érzeteket is. Eltasztott magától, mert az idővel arezod rózsái, bajaid is tűnni, pusztulni kezdetek. Szépséged volt az egyedüli kápos, mi őt hozzád fűzte, ez azonban mint minden elmúlt és az egykori mindenkitől imádott, a férfiak nagy serege által körülrajongott Marinak el kellett hagyni a gazdagságot, mert megöregedett szép-

ségének csak romladéka maradt meg, melyet most ide hoztál nekem, hogy ki- nozz, hogy elhibázott életem ezer keserveit újra felébreszd szívemben.

Miért jöttél ide? Látásod a pokol minden gyötrelmének kinosabb nekem, menj vissza Mari ahhoz, kinek ifjuságod bajait adtad, nekem nem kellesz!

Nem érdemled meg tiszta szerelemmemet, mert midőn választanod kellett a szerelem, gazdaság, és a nyomor között, te jónak láttad az előbbi választani. Neked nem kellett a szegény, egyszerű ifjú hű szerelme, neked az kevés volt. Jobban tetszett pompa és fényért áhító lelkednek a kastélyban lakó szívének rideg közönye, mint a kunyhóban nyomorgó ifjú, mely örökké tartó érzelmé. Oh! a ki igazán szeret az nem hagyja el kedvesét a világ összes kíneseért sem!

A nőnek hivatása szeretni — megboesítani és semmi más! Ez az egyetlen ideál képes arra, hogy kormányozhasson.

Mit nézsz rám oly merően?

Hihetetlennek tetszik neked ugy-e mindezeket annak ajkairól hallani, ki egykor szemrehányás helyett édes, örült szenvedélytől lángoló szerelmes szavakat sugott neked és a ki elég balga, ostoba volt, egy hű nő hazugságainak hitelt adni?

Nagyon csalódsz, ha azt hiszed, hogy a régi szerelemből, mely egykori egész valómat rabjává tette — csak egy-egy szikrányi is van!

Nagyon csalódsz! Az én szívem megkeményedett, sivár, érzéktelen az, mint a kőszobor En rég megboesítottam neked, de feledni nem fogok soha . . . Elj boldogul!

— Hah Géza megállj! Nem szabad elhagynod így azt, ki egykor mindened volt; nem menj az első Istenre kérék! . .

Nézd e tört, ha elhagysz keblembé döföm és előttem fogok elpusztulni. Akkor fogsz hinni? . . .

Boldog leszel akkor?

Ezzel felszakítja köntösét, szabadon hagyva keblét a tör előtt. Géza megremegett, aztán mintha megmeredtek volna tagjai kidülledt szemekkel bámult a nőre kinek hattyu fehér kebele hevesen hullámozott, sápadt arcza lassan pirolni kezdett és félénken, szomorúan nézte a férfi arcát, mintha arról akarná leolvasni annak kebleben dúló vihart, de az hirtelen komoly, szobor szerű lett.

— Géza! — süttogott esdő hangon a nő, a tört a eldobva magától — szeretsz e még úgy, mint egykor régen mikor még fiatalok, nagyon fiatalok voltunk. Lásd én nem tehetek róla, hogy másé lettem, anyám azt mondta, hogy te meghaltál, szegény tapasztalatlan leányka voltam, nem is sejtettem, hogy anyám ilyen rút játékot játszik saját, édes gyermekével szemben. Mikor megtudtam, hogy élsz sirtam, zokogtam mit sem használt, hozzá kellett mennem, de esküszöm, hogy mindig percében gondoltam rád, kit mindig szer

— Ne tovább — dörgött keményen a férfi feleszmélve — ki ne mond-e szót melyet egykor oly örömmel vártam hazug ajkaidról. En nem hiszek neked!

Dobb le a lezádot igen rosszul áll az neked, lelki rutságodat, még rútabb színben tünteti fel Mondtam már, hogy köztünk egy áthidalhatatlan, széles örvény tátong, melyet összeköni nem lehet. Hagyj el engem, ez tán legjobb lesz mindketőnkre nézve. Lásd te oly kegyetlenül bántal szívemmel, hogy nem . . . nem tudom feledni . . . Isten veled — mondá lassu hangon, távozva a szobából — többé nem fogunk az életben találkozni Soha! . . .

Mari nem hívta többé vissza, mere-

*) Nem tudjuk valjon a D. ur, Dóri Lajos. urral ugyan azonos e, de azért kívánságának készséggel helyt adunk. Szerk.

ven bámult a távozó utáni, aztán hangosan zokogni kezdett.

— Soha! . . . Soha! Azt mondd te kemény szívű, büszke férfi, hát úgy gyűlölsz engem, ki életem minden percében rád gondoltam. Oh! ezt nem érdemeltem meg hű szerelmemért! . . .

— Igaz, igaz! folytatá szomorúan majd elfelejtetten, hogy mikor ő szeretett, akkor szép és ifjú voltam, hogy akkor még szép, verőfényes tavasz volt — és most már hideg ősz van, mint a természetben, mint pedig az életünkben — most . . . ősz . . . van, Oh! de . . . akkor . . . még . . . meleg, enyhe tavasz volt. . .

Jótekonny álom vett erőtt a nő szenvedő lelkén s újra tavaszról álmódott.

* * *

Másnap este felé, a várostól nem messze eső tó partján Géza egy padon ülve szomorúan nézte a sárga, hulladozó leveleket, melyek annak zöldes vizén uszkáltak.

Az én életem is ilyen elsárgult levél. — mondá könnyezve — mely a világ taván uszkál egy ideig aztán elvész — örökre . . . örökre! Nincs az a tavasz mely új életre ébresztené — nincs az a nyár mely a remény szép, zöld színével, festené be; csak zord ősz s még zordabb tél vár reá. Talán jobb lenne, ha szívem örökre elesenededne, ha arczom örökre

elhalaványodna, mert hiába küzdeni az árral, mely mind untalan eltemetéssel fenyeget.

Hiszén mi egymásé és boldogok úgy sem lehetünk!

Aztán elfödve arcát mind a két kezével és csendes zokogni kezdett, siratta az ifjúságát és . . . és még valakit.

Fájdalmában úgy el volt merülve hogy észre sem vette, miként valaki hoszszan, lángoló szemekkel nézi. Mari volt, kit háborgó lelke szintén a magányba üzött. Egy darabig várt, hogy talán majd észre veszi őt Géza de érzelmei oly erősen dultak szívében attól a tudattól, hogy Géza szereti, miként hirtelen elhatározással zokogva omlott lábaihoz.

Géza — szót esdekelve — ne tagadd, hogy nem szeretsz? Elárultad magadat! végy hozzád, én szeretni, imádni foglak szeress édes boldogságom, meg lásd még boldogok lehetünk!

Géza egy ideig meglepetve, szótlanul nézte az előtte térdelő nőt, aztán magához ölelve megcsókolta.

A nő tulbaldogan simult a férfi kezére és egy szokatlan melegség árasztá el szívüket.

— Ugy-e édes — szolt a nő nem fogod meg banni soha, hogy magadhoz emeltél?

— Soha! — mondá komolyan
Géza — Legyünk boldogok oly sok

szenvetés után, hiszen oly rövidke az élet, mint egy álom!

— Ifjúságunk pedig mondá Mária könnyezve — már elmúlt!

— És aznem jó vissza — soha!
Dömötör Béla.

Legbiztosabb óvszer a cholera hagymáz és egyéb fertőző, betegségek ellen!
Tökéletes fertőtlenítés! Teljesen szagtalan!
Önműködő tözegszóró-closettek.

Belföldi és külföldi szabalmak! Szobai árnyékszék mindenféle tetszetős alakban. Árnyékszékberendezések, kórházak, lak-tanyák, iskolák, iparvállalatok, szállodák, stb. részére.

Fertőtlenítő és szagtalanító tözegpor! Mindenféle tözeggyártmány nagy raktára.

Különlegesség
emberi és városi hulladékot ipari és gazdasági értékesítése. Város-tisztítási és elfuvarozási vállalatok szervezése. Mü-trágyagyártás. Részletes tervekkel, költségvetésekkel és eredeti bizonyítványokkal szivesen szolgál az igazgatóság.

Az orsz. közegészségügyi tanács által többszörösen ajánlva.

Magyar tözeg- és műtrágya-ipar részvénytársaság.
Igazgatóság: Budapest, IV. Városházter 9. (Hársházar)

Magy. kir. államvasutak. Kaposvár állomás.

Hirdetmény.

A t. cz. közönség ezennel értesítetik, hogy az itteni állomáson, még pedig az áru raktári helyiségekben 1894 szeptember hó 24-én 9^{1/2} órakor dél e következő tárgyak birói utnak mellőzésével, nyilvánosan el fognak árvereztetni, u. m.:

1 láda sör likör	42 kg.
1 láda hirdetmény	42 „
4 drb. vaskatlan	17 „
2 „ kézműáru	234 „
1 láda sósav	41 „
1 drb. szekrény deszka	14 „
1 hordó bor	390 „

Kaposvár, 1894. szept. hó 24-én

Olofson,

állomási főnök.

BIZTOSÍTÁS.

Egy elsőrangú életbiztosító intézet
tevékeny képviselőket

keres, kiknek jelentékeny és tartós kereset biztosítva volna.

Állandóan ügynökségek átvételére hajlandó cégek kéretnek ajánlatukat a kellő referenziákkal ellátva.

„Biztosítás“

jelige alatt beküldeni

ECKSTEIN BERNÁT

hirdetési irodája Budapesten.

Mezőgazdasági Iparrészvénytársaság,

Kö z g y ü l é s i m e g h i v ó.

71 sz.

IV.

A mezőgazdasági ipar-részvénytársaság szavazatra jogosult. t. cz. részvényesei az 1894. évi október hó 27-én szombaton déli 12 órakor Budapesten a magyar általános hitelbank helyiségében (V. Nádor-utca 12. sz.) tartandó

rendes közgyűlésre

meghívatnak.

A tanácskozás tárgyai:

1. Az igazgatóság jelentése a lefolyt üzletév mérlegének előterjesztése.
2. A felügyelő bizottság jelentése az igazgatóság által a harmadik üzleti évre felállított évi számadás és mérleg megvizsgálásáról és a felmondás az igazgatóság és felügyelő bizottság részére.
3. A tiszta nyereség hovaforrítása iránti határozat.
4. A felügyelő bizottság megválasztása.
5. Az igazgatóság tagjai és e felügyelő bizottsági tagok járandóságának megállapítása.

A közgyűlésen minden részvényes huszonöt darabb letett részvényes után egy szavazattal bir.

A szavazatra jogosult t. cz. részvényesek felkéretnek, hogy részvényeiket a szelvényekkel együtt a közgyűlésre kiűzött határnap előtt 4 héttel Budapesten a magyar általános hitelbanknál letétbe tegyék.

A részvények számban összeállítva a benyújtó által sajátkezűleg aláírt két jegyzék kíséretében nyújtandók be. E jegyzékek egyik példánya a benyújtónak az átvétel elismerésével visszaadatik. A részvények csakis ezen elismervényt vissza adása mellett fognak a közgyűlés után visszaszolgáltatni. A közgyűlésen belépti jegyül szolgáló igazolvány közvetlenül a letétel alkalmával fog kiadatni. Ha valamely részvényes szavazatjogát más szavazattal részes részvényes által óhajtja gyakorolni, a megbízott nevére szóló meghatalmazást az igazolvány hátán kitölteni tartozik.

A mérleg, a felügyelő-bizottság jeletésével együtt, 8 nappal a közgyűlés előtt Budapesten a társulat helyiségében (V. Nádor-utca 12. sz. a.) a részvényesek rendelkezésére bocsátatik.

Kelt, Budapesten, 1894. évi szeptember hó 6-án.

A mezőgazdasági Ipar-Részvénytársaság
igazgatója.

ELSŐ KAPOSVÁRI

ZONGORA, HEGEDŰ, CZIMBALOM,**POLYPHON-ZENÉLŐ STB.****FINOMABB HANGSZER RAKTÁR.****KAPOSVÁR, KORONA-UTCZA 5. SZ. A.**

(Hittaller-féle házban)

megnyitott hangszer raktárát alólirott a m. t. vevők figyelmébe ajánlja.

A leghiresebb bel- és külföldi gyárakból való hangszereket gyári áron s öt év jótállás mellett elad. Készleten, nem levő zongoráknak stb. hangszereknek eredeti gyári áron megszerzését bármely gyárból közvetíti.

Régi zongorákat újjal becserél, avagy azok alapos kijavítására vállalkozik.

Zongorák jutányos áron kölcsön kiadatnak.

Zongorák hangolását

ugy helyben, mint vidéken azonnal pontosan teljesíti.

A külföldi nevezetesebb gyárakban töltött több évi alkalmazás és szerzett technikai ismerete ezen üzletében szakavatottságát biztosítja, miért a n. é. közönség szíves pártfogását kéri.

IFJ. WIMMER JÁNOS

hangszer technikus.

13—9

NEMZETI UJSÁG.

A „Nemzeti Ujság“ alig, hogy megindult, máris önérettel mondhatja el magáról, hogy öszinte zókimondásával, esürest-esavarási nem tűrő ellenzéki irányával, oly sikereket ért el, a minőkkel kevés lap illeszkedhetik.

A „Nemzeti Ujság“ híven törekszik arra, hogy a mit programjában ígért, becsületesen be is valtsa. Megalkuvást nem ismerő módon, nyíltan és egyenesen harcolai a jelenlegi kormányre idszér ellen, nem tartva szem előtt mást, mint a magyar nemzet jogos érdekeit.

A „Nemzeti Ujság“ azon van, hogy pontosan és gyorsan informálja olvasóit minden eseményről. Levelezői vannak az ország minden helységében s a kontinens minden fontosabb pontján, ugy, hogy a „Nemzeti Ujság“ a legelső forrásokból nyervén értesüléseit, hirszolgálat dolgában bátran kiállhatja a versenyt minden más hirlappal.

A „Nemzeti Ujság“ vezérézikkeit a felelős szerkesztőn kívül gr. Apponyi Albert, Horánszky Nandor, Bartha Miklós, Bolgár Ferencz, Bottlik Lajos, Deési Zoltán, dr. Sággy Gyula, gr. Zichy Jenő, dr. Acsády Ignác, Benedek Elek, stb. írják.

Tárczarovatába legkiválóbb íróink do goznak köztük: Benedek Elek, gr. Bethlen Miklós, Tóth Béla, Hock János, Brassai Sámuel, Bede Jób stb.

Kiváló gondot fordít a „Nemzeti Ujság“ arra, hogy minden egyes rovatában élvezetes olvasmányt nyújtson olvasóinak. Van kiváló gonddal szerkesztett újdonságai, tanügyi, egészségügyi, közgazdasági rovat. Nagy figyelemmel viseltetik a „Nemzeti Ujság“ a vidéki élet minden ügyes-bajos dolga iránt. Hetenkint egyszer, vasárnapon a „Nemzeti Ujság“

d i v a t

mellékletet ad. Azonkívül minden-hét péntekjén adja.

a g y e r m e k s z o b á b a n

ezimű rovatot.

A „Nemzeti Ujság“ felelős szerkesztője:

GÜNTHER ANTAL.

A „Nemzeti Ujság“ helyettes szerkesztője:

SZEREDAI LEÓ.**A „Nemzeti Ujság“ előfizetési ára:**

Egész évre.	14 frt.	Negyed évre.	3 frt 50 kr.
Fél évre.	7 frt.	Egy hónapra	1 frt 20 kr.

Egyes szám ára 4 kr., vidéken 5 kr.

A „Nemzeti Ujság“

szerkesztősége:

Budapesten, VI., Petőfi-utca 14. szám.

A „Nemzeti Ujság“

kiadóhivatala:

Budapesten, VI., Nagymező-utca 25. sz.